

ת"פ 35979/05/20 - מדינת ישראל נגד שני וולף

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 35979-05-20 מדינת ישראל נ' וולף 12 יולי 2021

לפני כבוד השופטת אילה אורן
מדינת ישראל

נגד
שני וולף

הכרעת דין

האם כלבה של הנאשמת נשך את מר יוסי הראל (להלן: "המתלונן") בעת שרץ האחרון בפארק בהוד השרון. ככל שכן, האם התרשלה הנאשמת בשמירה על כלבה עד כדי ביצוע עבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה.

בשאלות אלו אדון ואכריע להלן.

כתב האישום והשתלשלות ההליכים

1. בכתב האישום הואשמה הנאשמת כי ביום 22.8.2019 בשעה 19:06 שהתה עם כלביה (שאינם מסוכנים) בפארק האקולוגי בהוד השרון (להלן: "הפארק"), ולא נקטה באמצעי זהירות סבירים בכך ששחררה את הכלבים (להלן: "הכלבים") כשהם ללא רצועה. באותה עת רץ המתלונן בפארק, אז הגיחו לכיוונו שניים מהכלבים, ואחד מהם נשך אותו בירך ימין וגרם לו לחבלה בדמות פצע נשיכה בקוטר של כ-4 ס"מ. במעשים אלו הואשמה הנאשמת בעבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, לפי סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. ביום 24.3.2021 כפרה הנאשמת במיוחס לה וטענה כי כלביה לא נשכו את המתלונן, כי הם מבוגרים ומאולפים (להלן: "הכלבים"), ושהו בצמוד אליה כל שהותם בפארק. כן נטען כי על צווארם של הכלבים, היה קולר אלקטרוני שנועד לשליטה עליהם. עוד טענה הנאשמת, כי אף אם המתלונן הותקף וננשך יכול שכלב או בעל חיים אחר נשך אותו. כן סיפרה הנאשמת כי היא בעלת פנסיון לכלבים, ומאלפת כלבים מזה 20 שנים.
3. ביום 30.5.2021 נשמעו פרשת התביעה ופרשת ההגנה, ובדיון מיום 7.6.2021 סיכמו הצדדים את טענותיהם בעל-פה.

טענות הצדדים

4. ב"כ המאשימה, עוה"ד שלומי גרינבוים, טען כי עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר, על-יסוד עדותו המהימנה והמשכנעת של המתלונן, אל מול עדותה השקרית של הנאשמת שהייתה רצופה בסתירות בשאלות שבחזית המחלוקת. נטען כי מהעובדות נלמד שהנאשמת התרשלה בשמירה על כלביה היות שלא קשרה אותם ברצועה, והיות שאחד הכלבים שלה רץ לעבר המתלונן ונשך אותו, ולפיכך עתרה המאשימה להרשיע את הנאשמת במיוחס לה.
5. ב"כ הנאשמת, עוה"ד לימור קרוכמל, טענה כי המאשימה לא הוכיחה, בהתאם לנטל הנדרש בפלילים, כי המתלונן ננשך על ידי כלבה של הנאשמת. נטען כי לא ניתן לקבוע על סמך עדות המתלונן את זהות הכלב הנושך, היות שלא היה בקשר עין רצוף עם הנאשמת, עד שניגש אליה כשעמדה ליד רכבה; היות שהאזור מלא בצמחייה והוא לא מישורי, והיות שהמתלונן הבחין בשני כלבים בעוד שהנאשמת הייתה עם שלושה כלבים.
6. עוד טענה ב"כ הנאשמת כי האירוע התרחש בשעת דמדומים, העד לא זיהה את הכלב הנושך במקום ולא תיעד אותו ברכבה של הנאשמת. זיהוי הכלב ע"י המתלונן נעשה רק כשנתיים לאחר האירוע, ערב דיון ההוכחות, ורק לאחר שצפה בסרטון התדמית של העסק של הנאשמת בו "מככב" הכלב אותו זיהה המתלונן כ"כלב הנושך". לכן נטען, כי אין ליתן לזיהוי זה משקל, הגם שאין חולק כי הכלב היה בפארק.
7. עוד טענה ב"כ הנאשמת כי אין לתת אמון בעדות המתלונן, שכן טענתו שנשיכת הכלב גרמה לתלישת חתיכת בשר מרגלו לא נתמכת בראיות שהוגשו, ומדובר בהפרזה המעידה על חוסר מהימנותו.
8. נטען ע"י ההגנה, כי הנאשמת היא בעלת הכשרה מקצועית בתחום אילוף הכלבים, שפרנסתה וחייה נסמכים על טיפול בבעלי חיים בהיותה בעלת פנסיון לכלבים, ולכן היא אינה "אחת האדם" בשמירה על כלבים ושליטה בהם, וממילא כלביה אינם נמנים עם "כלבים מסוכנים" כהגדרתם בחוק להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ג-2002. נהפוכו, מדובר בכלבים מאולפים ברמת אילוף גבוהה ביותר, אשר עובדים ככלבים טיפוליים, לרבות בסיוע לילדים עם צרכים מיוחדים. לכן נטען כי אמצעי הזהירות שנקטה הנאשמת לשמירה על הכלבים היו נאותים, הגם שאין חולק כי ביצעה עבירת קנס משלא קשרה את הכלבים ברצועה.
9. ב"כ הנאשמת הפנתה לפסיקת בית המשפט העליון (בעניין "פרשת אבנת", אליה אתייחס בהמשך), וטענה כי העבירה המיוחסת לנאשמת מחייבת הוכחת "רשלנות במידה גבוהה". נטען כי לא די בהוכחה כי הכלב שנשך שייך לנאשמת, אלא שהכלב בעל עבר תוקפני, או לחלופין שניתן היה לצפות כי בנסיבות המקרה יתנהג באופן אגרסיבי. בחינת טיב הכלב שהיה מעורב באירוע והתנהגות בעליו - הנאשמת, מובילה למסקנה שאף אם יקבע כי כלבה של הנאשמת נשך את המתלונן, מעשיה אינם עולים לכדי עבירת רשלנות.
10. לעניין זה הפנתה ב"כ הנאשמת לעדות מר תומר עובדיה, מאלף כלבים במקצועו בעל ניסיון רב שנים - אשר העיד על אופיים של הכלבים, ועל כושר השליטה המלא של הנאשמת בהם. לכן, כפי שטען עד ההגנה, גם אם

הכלבים היו חשים בסכנה כלפי הנאשמת, לא היו נוקטים כל מעשה, אלא אם הייתה הנאשמת מורה להם.

קביעת ממצאי עובדה

11. פרשת התביעה התרכזה בעדות המתלונן, מר יוסי הראל, וכן הוגשו ראיות נוספות: תיעוד רפואי של המתלונן (ת/2); תמונות של החבלה שנגרמה למתלונן (ת/5); תיעוד של הנאשמת ורכבה במקום האירוע (ת/4); הקלטת ותמליל של חלק מהשיחה של המתלונן והנאשמת במקום (ת/1 ו- ת/7); הודעת הנאשמת בחקירתה במשטרה (ת/9) ואסופת תכתובות עם משרד הבריאות ומסמכים רלוונטיים (ת/10). מטעם ההגנה העידו הנאשמת ומר תומר עובדיה, וכן הוגשו תצלומים של כלבים שונים שהוצגו למתלונן במהלך העדות (נ/1 ו- נ/2).

פרשת התביעה

עדות מר יוסי הראל - המתלונן

12. סיפר כי הוא עוסק כמנהל וסמנכ"ל מוצר בחברת הייטק. ביום 22.8.2019 בשעות הערב יצא לרוץ בפארק האקולוגי בהוד השרון. כאשר הגיע לחלקו של הפארק, שבו חורש טבעי, מים זורמים ושבילים לא סלולים, הבחין במרחק של כ- 100 או 200 מטרים בנאשמת עם תינוק בידה ושני כלבים אשר לפתע התחילו לשעוט לעברו. כאשר הבין כי הכלבים לא מתכוונים לעצור, עצר המתלונן, אך אחד הכלבים תקף אותו תוך כדי ריצה, נשך אותו בירך ותלש חתיכה מבשרו (עמ' 4 שר' 21 ואילך): **"רצתי, ראיתי כ-100 או 200 מטר מולי את הנאשמת עם תינוק ביד והיו לידיה שני כלבים. פתאום הם התחילו לשעוט לעברי... הם שועטים לעברי ובאיזשהו שלב אני מבין שהם לא מתכוונים לעצור, למרות שאין איום על הבעלים שלהם שנמצאת רחוק. אני עצרתי והכלב שתקף אותי תוך כדי ריצה.. אני עצרתי ברגע האחרון והכלב שתקף אותי תוך כדי ריצה שלו זינק לעברי."**

13. עוד סיפר המתלונן בעדותו כי היות שהיו שני כלבים והאחד מהיר יותר מהשני, הוא נאבק עם הראשון כדי להתגונן גם מפני הכלב השני (עמ' 4 שר' 27 ואילך): **"אני כל הזמן דאגתי שהכלב הראשון שהגיע והיה מהיר יותר יהיה ביני לבין הכלב השני, למה כי כך אני נלחם עם אחד ולא עם שניים. אם הכלב השני מאחורי הכלב הראשון אז הוא לא יכול לתקוף אותי. אני לא מרביץ לכלבים בד"כ אבל כל הזמן נתתי לכלב הראשון סטירות בראש כי כך הוא לא יכול לזנק ישר."** האירוע נמשך שניות בודדות ואז, באיזשהו שלב מבלי שהמתלונן הבין איך, הכלבים חזרו אחורה (עמ' 5 שר' 1).

14. כשנשאל המתלונן על כלבים נוספים שיכול שהיו במקום, השיב באופן חד משמעי (עמ' 6 שר' 7): **"הפארק היה ריק, זה היה לקראת ערב, שעת דמדומים, לא היה אף בן אדם עם כלב. לא היה אף כלב, אם היה אז מן הסתם היה עד."** ובסוף העדות, השיב לשאלות בית המשפט (עמ' 14 שר' 9): **"לא היו שום כלבים אחרים או בן אדם אחר שהיה שם."**

15. לאחר שהמתלונן אמד את החבלה שנגרמה ברגלו, הוא הבחין בנאשמת הולכת בשביל, הלך אחריה, קשר העין עמה ניתק פעמיים לזמן קצר נוכח הצמחייה ועיקול השביל, עד שהגיע והבחין כי היא מכניסה את הכלבים והתינוק לרכבה, והבין שהיא מנסה להימלט ולכן החל להקליט את השיחה (עמ' 5 שר' 3-7). המתלונן סיפר כי עמד ליד הנאשמת במרחק של כ- 10 עד 15 מטרים מרכבה, אמר לה שכלבה תקף אותו וביקש את פרטיה. אז מסרה לו הנאשמת מספר טלפון המסתיים בספרה 4, וכשניסה לחייג השיב לו גבר. המתלונן ביקש שוב את מספרה, והנאשמת מסרה לו את אותו מספר טלפון בשינוי הספרה 5 בסופו. המתלונן ביקש מהנאשמת כי תזדהה בפניו, אך היא השיבה שאין ברשותה כל תעודה מזהה (דבר שנראה למתלונן מוזר משום שהנאשמת נהגה ברכבה), היא לא מסרה לו את שמה, ולכן סיפר שצילם את נאשמת ואת לוחית הרישוי של רכבה (ת/4). הנאשמת עזבה את המקום עם רכבה והותירה את המתלונן שם.

16. המתלונן הגיש תלונה במשטרה, ופנה לבית החולים - לקבלת טיפול רפואי בבית החולים מאיר. מהתעודה הרפואית עולה כי בירך ימין אובחן **פצע נשיכה שטחי בקוטר של 4 ס"מ**, ללא דימום פעיל, ועוד צוין כי המתלונן סבל מנפיחות וכאבים, קיבל טיפול רפואי ושוחרר לביתו (ת/2).

17. המתלונן סיפר כי בעקבות תלונתו במשטרה, קיבל בהמשך את פרטי הנאשמת מלשכת הבריאות, אז איתר באינטרנט את האתר של הנאשמת "Wolfpack" וזיהה את הכלב שנשך אותו בסרטון התדמית של הפנסיון שלה (הסרטון הוגש ת/3).

18. במהלך הדיון נודע כי המידע על אודות זיהוי המתלונן את הכלב בסרטון נמסר למאשימה ע"י המתלונן בבוקר הדיון במהלך הכנתו לעדות, ולכן ערך ב"כ המאשימה מזכר בעניין והגישו להגנה בצירוף הסרטון. ב"כ הנאשמת התנגדה להגשת הסרטון כראיה, אולם מצאתי לדחות התנגדותה בהיות החומר רלוונטי לבירור האשמה. אשר למשקל הראיה, משאישרה הנאשמת בחקירתה הנגדית כי **הכלב שזיהה המתלונן אכן היה בפארק**, הרי שבסוגיה זו ממילא אין מחלוקת, והשאלה המשפטית היא מה משמעותו הראייתית של הזיהוי.

19. בחקירתו הנגדית הסביר המתלונן, כי אף שהגיש תלונה במשטרה ומסר את מספר הרכב של הנאשמת, המשטרה סירבה למסור לו את פרטי זהות הנאשמת, ושמה נודע לו בהמשך מלשכת הבריאות, אז איתר את אתר האינטרנט של העסק של הנאשמת.

20. ב"כ הנאשמת הציגה לעד לוח תצלומים (נ/1 ו- נ/2) של כלבים שונים וביקשה כי יזהה אם מי מהם הוא ה"כלב הנושך". המתלונן הצביע על שני כלבים, ומסר כי הם "דומים" לכלב הנושך (עמ' 9 שר' 2-8). בהמשך נודע כי אף אחד מהכלבים המצולמים לא שייך לנאשמת.

21. בחקירתו הנגדית הבהיר המתלונן, כי הריאות הייתה טובה והוא הבחין **בבירור בנאשמת עם כלביה, במרחק של 200 מטר** (עמ' 9 שר' 27-28). להמחשה הצביע המתלונן על תמונה שצילם במקום, ובה ניתן לראות

"פיסת שמיים" בריאות טובה (ת/4). עוד הסביר המתלונן כי הוא היה בקשר עין עם הכלבים והנאשמת, אף אם ניתק לזמן קצר בחלקו של השביל שהתקל, והבחין כי הנאשמת הכניסה את הכלבים לרכבה (עמ' 14 שר' 3 ואילך).

22. מגרסת המתלונן עולה בתמצית, כי הוא הבחין בכלבים שהיו סמוך לנאשמת בהיותו במרחק של כ- 100 עד 200 מטרים, כשהתקרב לכיוונה בריצה הותקף על-ידי שני כלבים שרצו לעברו, אחד מהם נשך אותו ברגלו, הוא נאבק עמו ולפתע חזרו הכלבים לכיוון הנאשמת, והיא הלכה אל רכבה, כשהמתלונן אחריה בשביל, במרחק של כ- 20 מטרים ממנה. הגם שקשר העין ניתק פעמיים בשביל בגלל התעקלותו והצמחייה במקום, המתלונן הבחין בה ליד הרכב שלה, וכן זיהה את הכלב שנשך אותו, והכלב האחר שהוכנסו לרכבה. בכל אותו חלק של הפארק לא היו כלבים או אנשים נוספים.

פרשת ההגנה

עדוּתה הנאשמת - הגב' שני וולף

23. הנאשמת בת 32, סיפרה כי היא אם לשני ילדים בני שלוש וחצי וחמישה חודשים, מאלפת כלבים שעברה קורס מאלפים בכירים במכללת וינגייט, בעלת פנסיון לכלבים מזה 10 שנים. כיום מגדלת ארבעה כלבים "טובים" שאינם מוגדרים כ"כלבים מסוכנים", וביום האירוע גידלה שלושה כלבים מבוגרים, שניים מהם מעורבים והאחד מסוג רועה מעורב. הכלבים ברשות הנאשמת מאז שהיו גורים, עברו אילוף של משמעת הדוקה מאוד ברמה תחרותית, והם מעולם לא נשכו. מדובר ב"כלבים טיפוליים" המשתתפים בטיפולים, לרבות בגן הילדים של בנה.

24. בנוגע לכלב שזיהה המתלונן בסרטון של אתר הפנסיון, אישרה הנאשמת כי הוא כלב שבבעלותה, וכי היה בפארק במהלך האירוע, יחד עם שני כלביה הנוספים אז. הוברה בעדותה, כי אף אחד מהכלבים שלה אינו מצולם בלוחות התמונות שהגישה (נ/1 ו- נ/2).

25. ביום האירוע הייתה הנאשמת בפארק יחד עם בנה הפעוט (שהיה אז כבן שנתיים) ושלושת כלביה, כאשר הכלבים היו משוחררים ללא רצועה, אלא אזוקים בקולר אלקטרוני (שהוצג במהלך הדיון). הנאשמת הסבירה בעדותה כי הקולר האלקטרוני הוא כלי מאוד חזק העובד על פולס חשמלי בהפעלתו, כאשר השלט נמצא בידיה של הנאשמת. הקולר משמש לאילוף ו"להכחדת התנהגות תוקפנית". הנאשמת הסבירה כי ניתן לשלוט באמצעות הקולר האלקטרוני על **שני כלבים** בו זמנית (עמ' 16 שר' 14-15).

26. הנאשמת סיפרה כי הכלבים שיחקו בסביבתה ובנה, שאך זה מכבר למד ללכת, הלך לאט לידה. כשירד הערב החליטה הנאשמת לחזור לביתה, ולכן הכניסה בתחילה את הכלבים לאוטו. אז הגיע לפתע המתלונן מעבר לתלולית חול ופנה לשביל בו היו, **"בצעקות ובדרמה"**, ולדבריה **"מאוד נבהלתי מהסיטואציה, בכל זאת הייתי שם לבד, הבן שלי שמאוד רגיש לצעקות ולרעשים התחיל לבכות ולצרוח"** (עמ' 16 שר' 32-33). הנאשמת רצתה **"לסיים את הסיפור כמה שיותר מהר"**, ראתה **"גבר גדול ממדים, מגיע, צועק ואני לבד"**.

(עמ' 17 שר' 2-3). הגבר אמר לה **"הוא נשך אותי, הוא נשך אותי"**, והראה לה פצע, אך היא הייתה בפאניקה, לא הבינה מה קרה, הטלפון שלה היה בתוך האוטו, והיא ניסתה להרגיע את בנה.

27. הגבר ביקש ממנה את פרטיה, והיא **מסרה לו את שמה ואת מספר הטלפון**, והיה לו את מספר הרכב שלה. הוא ביקש תעודת זהות, אך לא הייתה ברשותה היות שיצאה לסיבוב עם הכלבים ולא לקחה עמה ארנק. היא הבחינה בו עומד עם הטלפון מולה, **"כמובן שהרגשתי עוד יותר לא נוח עם זה, לא ידעתי מי הוא ומה הוא הולך לעשות עם התמונות. הוא נשען על הדלת של האוטו שלי וצילם... התחלתי לרצות ללכת משם, פתחתי את הדלת מהר וסגרתי אותה... רציתי להעלם מהמקום הזה, פחדתי ממנו."** (עמ' 17 שר' 8-16).

28. כיומיים לאחר מכן, העידה הנאשמת, שהתקשרו אליה ממשרד הבריאות, הודיעו לה שאחד הכלבים שלה נשך, אך היא לא ידעה איזה מהם, דרשו שהכלבים יהיו בהסגר, אולם בסופו של דבר סוכם כי יישארו בביתה. בנוגע לקולר האלקטרוני הסבירה הנאשמת כי הוא הרבה יותר חזק מרצועה, שיכולה **"להישבר או להישמט מהיד"** (עמ' 18 שר' 4), והבהירה: **"הסיבה מלכתחילה שבגינה הם היו עם קולרים אלקטרוניים זה בגלל השטח שבו מטיילים המון אנשים עם הכלבים שלהם, דרך אגב בצורה רשלנית ללא רצועה, הכלבים משוחררים כל יום וגם בגלל שאני יודעת שבסמוך מאוד לאיפה שאנחנו נפגשנו ישנה להקה של כלבי בר. גם מהמפגשים הללו רציתי להימנע, בטח לא תקיפה של כל אדם."** (עמ' 18 שר' 5-8) (הדגשה שלי א.א.).

29. לשאלה אם היו כלבים נוספים שטיילו בשטח באותה עת השיבה, **"ספציפית בנקודה שאני עמדתי לא היו כלבים, אבל יכול להיות שהיו עוד כלבים מעבר לתל שבו הייתי. כמו שהוא אמר יש שם נחל ומטיילים שם הרבה אנשים."** ובנוגע לשאלה אם המתלון הגיע אליה בהליכה או בריצה השיבה, **"הוא רץ טוב."** (עמ' 18 שר' 10-13).

30. בחקירתה הנגדית דחתה הנאשמת את האפשרות כי כלביה חשו מותקפים כאשר הבחינו במתלון רץ ולכן תקפו אותו, וטענה כי הם מאולפים והיא מנהיגת הלהקה, לכן יש לה שליטה מוחלטת עליהם. הנאשמת אישרה כי השתמשה בקולר האלקטרוני לאילוף ובתום האילוף אין עוד צורך להשתמש בו (עמ' 19 שר' 8). עוד אמרה כי היא סומכת על הכלבים שלה במאה אחוזים, אולם היות שלקחה אותם לשטח לא מגודר, ועל מנת שתהיה לה שליטה טוטלית בכלבים השתמשה בקולר **"ליתר ביטחון"** (עמ' 19 שר' 17 ו-20).

31. לשאלת התובע השיבה הנאשמת, כי עם הפעלת הקולר הכלב מגיב באותו הרגע (עמ' 19 שר' 27). ובנוגע לאפשרות כי הפעילה את הקולר לאחר כמה שניות בהן תקפו כלביה את המתלון כאשר שמה ליבה לכך, הכחישה ואמרה: **"אם כלב נושך בן אדם או חתול ואני אתן לו חשמל הוא יפרק את הצורה של החתול או של אותו בן אדם, כי הוא פורק את החשמל על האובייקט שעומד מולו."** (עמ' 19 שר' 32-33). לשאלה אם הייתה הנאשמת כל העת בקשר עין עם שלושת הכלבים ובה בעת השגיחה על בנה הפעוט בין השנתיים, השיבה בחיוב, הכחישה כי מי מהכלבים תקף את המתלון וטענה כי הוא כלל לא ננשך, עם זאת

אישרה כי לא ראתה את הנשיכה.

32. אשר לשאלה אם היו כלבים נוספים ברדיוס של 100 מטר השיבה בחיוב, אך לא ברדיוס של כ- 20 עד 30 מטרים. הנאשמת הכחישה שהלכה בשביל המתקל עליו סיפר המתלונן וטענה שעמדה סמוך לרכב שלה כל הזמן, במרחק מטרים ספורים (עמ' 22 שר' 4-11).

33. כשנשאלה הנאשמת מדוע שהמתלונן יפנה דווקא אליה השיבה: **"לא יודעת. הייתי שם קרובה, הוא ראה אותי, כנראה שיש לו אג'נדה. ש.ב. איזה אג'נדה את חושבת שיש לו? ת. להוציא כסף. ש. אי פעם הוא תבע אותך בתביעה אזרחית? ת. הוא לא יכול היה עד עכשיו."**

34. כשנשאלה על הכאב ואי הנעימות הכרוכה בנשיכה של כלב ותקיפה של אדם, דבר שיכול להסביר את הכעס והעצבים של המתלונן (שאף נשמע נאנח מכאב בהקלטת השיחה), התחמקה ממתן תשובה ואמרה: **"כשמישהו רץ לאישה עם ילד אז גם את זה הוא צריך לקחת בחשבון, אני לא צריכה להבין את זה. הפניקה שלי היא גם מוסברת."** (עמ' 22 שר' 27-31).

35. עוד בחקירתה הנגדית טענה הנאשמת, כי מסרה למתלונן את שמה ואת הטלפון שלה. ובנוגע למסירת מספר הטלפון השגוי, טענה כי הייתה מבולבלת ונסערת: **"אין לי... נתתי לו את הפרטים שלי, הוא גם היה חדור מטרה, זה גם לא משנה... אין לי מה.. בסופו של דבר, שניה אחרי זה התעשתי ונתתי לו את המספר הנכון."** (עמ' 23 שר' 14-16).

36. ובנוגע למצבו של המתלונן אמרה: **"הוא לא היה זקוק לעזרה. הוא רץ אלי, צעק, ראיתי את מצבו הפיסי. הוא דאג להיות עם הטלפון, להקליט, הוא היה בריא לחלוטין, זה שהיה לו פצע שהיה נראה כמו פצע שהבן שלי חוטף בגן לפעמים, זה לא משהו שהיה ראוי להתייחסות בכלל ובטח לא היה צריך עזרה."** (עמ' 24 שר' 1-3).

37. עוד נשאלה הנאשמת על אופן הפעלת הקולר האלקטרוני, הסבירה כי יש להחזיק אותו ביד ולהפעילו, ואילו היא ענדה את השלט על צווארה. ולשאלה מדוע לא הכחישה מיידית בפני המתלונן כי כלביה נשכו אותו, השיבה: **"לא עניין אותי אם הכלבים שלי נשכו או לא נשכו ומה הוא טוען שקרה לו, כל מה שעניין אותי זה שהבן שלי שרגיש לצרחות צורח ובוכה וכל סיטואציה כזו ואירוע כזה הוא אירוע טראומתי כי מדובר בילד עם צרכים מיוחדים, ואחר כך צריך לעבור על זה ורציתי לגמור עם זה והרגשתי ממנו שאם אני "אשתף פעולה" זה יסתים מהר יותר מאשר ויכוח של צעקות ומי יודע לאן זה יכול להסלים."** (עמ' 24 שר' 11-20).

עדות עד ההגנה - מר תומר עובדיה

38. מר עובדיה הציג עצמו כמי שעבד 12 שנים בחברה של כלבי הרחה לזיהוי חומרי נפץ, והוא משמש כמאלף ראשי בחברה לאילוף כלבים ובעל בית-ספר לאילוף כלבים למתקדמים. העד סיפר כי הנאשמת למדה אצלו בשנת 2018 קורס של "משמעת מתקדמת ושיקום כלבים". ביחס לכלבים שבבעלותה סיפר שהנאשמת אילפה אותם ברמת משמעת הכי גבוהה שיש, וכי יש לה יכולת לשמור על הכלבים שלה קרובים אליה.

39. לשאלת ב"כ הנאשמת, אם הנאשמת נהגה ברשלנות בכך שאזקה את הכלבים בקולר אלקטרוני ואת השלט נשאה על צווארה, חלף כבילתם ברצועה, השיב העד כי לדעתו הקולר האלקטרוני הוא כלי הרבה יותר יעיל מרצועה רגילה, שכן עם האחרונה קשה יותר לעצור כלב בעת סכנה.

40. בחקירתו הנגדית אישר העד כי לא נכח באירוע וכי הוא לא מודע לנסיבותיו. וכשנשאל לפיכך איך הוא יודע אם הנאשמת התרשלה או לא, השיב: **"מההיכרות שלי איתה ומהכלבים שלה האופציה שיקרה דבר כזה, הוא כמעט בלתי אפשרי. אני יכול להגיד בלתי אפשרי"** (עמ' 26 שר' 10-12).

41. ולשאלת בית המשפט אם כלב מאולף יכול לנשוך, השיב: **"כלב זה חיה מהטבע, מספיק שמישהו דרך על כלב, זה הגיוני, הוא יכול לנשוך"**. ולשאלה אם כלב חש איום על הלהקה שלו, האם ישנה אפשרות שיתקוף, השיב: **"יש כלב נשלט ויש כלב מגונן. זה שני דברים שונים. בכללי כן. ספציפית אליה לא. זה לא קשור לקולר. זה עניין של אחריות. היא אחראית ללהקה כך שכל דבר שיקרה הם יבואו אליה. הוא לא ינסה לגונן. במקרה הספציפי הזה הם יודעים שהיא מגנה עליהם"**. ש.ב. אין מצב שכלב חש אחרת? ת. ממה שאני מכיר אותם, אין סיכוי. אני מכיר את הכלבים האלה וראיתי אותם בהרבה סיטואציות ואין סיכוי" (עמ' 26 שר' 19-24).

ניתוח הראיות וקביעת ממצאי עובדה

42. לאחר ששמעתי את העדויות ושקלתי אותן, לצד הראיות שהוגשו, ובחינת אותות האמת, מצאתי ליתן אמון מלא בעדות המתלונן, ללא סייג. המתלונן, הרשים אותי באמינותו. הוא מסר עדות מדויקת וזהירה, לא כיחד בפרטים, לא העצים את חומרת האירוע, ולא ניסה לטשטש את העובדות כך שיהלמו את סיפורו, אלא סיפר על האירוע כהווייתו. עדותו הייתה עקבית, מפורטת, ברורה, ומתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. אף שניכר כי חווה אירוע מטלטל, כשבמהלך ריצה בפארק שני כלבים - האחד רועה, רצו לעברו, תקפו אותו, ואחד מהם נשך ופצע אותו - והגם שהתרשמתי כי בעדותו חוות מחדש את האירוע - עדותו הייתה מאופקת ומדודה. אף שהתרשמתי כי המתלונן חש פגוע מהתנהגותה של הנאשמת, היות שלא בנקל מסרה לו את פרטיה, והוא חש כי היא מנסה לחמוק מאחריותה, וכי לא ניסתה להגיש לו עזרה או לבדוק מה מצבו, עדותו הייתה עניינית ותמציתית גם בעניין זה.

43. מעבר לאותות האמת שנגלו לכל אורך עדותו, תוכן עדותו משכנע ומתיישב עם ההיגיון והשכל הישר, מכמה טעמים:

א. מגרסת המתלון עולה כי לאחר שניות ספורות של מאבק עם הכלבים, כאשר הוא סוטר בפניו של הכלב הראשון ומנסה לחמוק מהשני, הכלבים עזבו לפתע את המקום והלכו לכיוון הנאשמת. התנהגותם הפתאומית והלא מוסברת של הכלבים מתיישבת עם שימוש בקולר האלקטרוני על ידי הנאשמת, כך הפסיקה תוקפנותם והזעיקה אותם אליה, או שקראה להם בקולה (למותר לציין כי הנאשמת הכחישה הפעלת הקולר באירוע).

ב. המתלון סיפר כי הנאשמת סירבה למסור לו את פרטיה, לרבות את שמה, ולכן הוא נאלץ לצלם אותה ואת לוחית הרישוי של הרכב- וזאת בסתירה לדבריה. תמיכה לעדות המתלון, ואימות בראיה חיצונית עולה ממזכר רס"ב עפר דובנו, מיום 26.8.2019 על איתור פרטי הנאשמת על-ידי מספר הטלפון הנייד שמסר המתלון (ת/6), ומסמכי משרד הבריאות ב-ת/10 (ראו טופס משרד הבריאות נפת נתניה מיום 23.8.19, ותכתובות מיילים) - מהם נלמד כי משרד הבריאות עשה מאמץ לאתר את זהות בעלת הכלב הנושך. חיזוק נוסף עולה מתיעוד חלקה של השיחה בין המתלון לנאשמת (ת/1 ו- ת/7). לפיכך, בשאלת הזדהות הנאשמת בפני המתלון קיימת סתירה מהותית המטילה צל על מהימנות הנאשמת.

ג. המתלון זיהה את הכלב שנשך אותו בסרטון התדמית של הנאשמת. אמנם מדובר בזיהוי מאוחר של הכלב "שכיב" בסרטון, כפי שטענה ב"כ הנאשמת. אולם, חרף ניסיונה של ב"כ הנאשמת לקעקע את אמינות הזיהוי של המתלון בהצגת סדרה של תמונות של כלבים דומים לו, תשובת המתלון כי "מדובר בכלבים דומים", אך כי הוא לא מזהה את הכלב התוקף ביניהם- מצביעה על מהימנות יכולת הזיהוי של המתלון, לצד הזהירות והדיוק במענה לשאלות שנשאל. לפיכך, הגם שלא מדובר בזיהוי הכלב מתוך מסדר זיהוי תמונות, קיים משקל מסוים לזיהוי המחזק את עדות המתלון, קל וחומר שעה שהנאשמת הודתה כי הכלב אכן היה עמה בפארק בעת האירוע.

ד. המתלון מסר תיאור מפורט של תוואי השטח לרבות התעקלות השביל והצמחייה במקום, והסביר את הניתוק הקצר בקשר העין עם הנאשמת, וזו אינדיקציה נוספת למהימנותו.

ה. המתלון סיפר על המאבק שלו בכלבים כאשר לפתע עזבו הכלבים את המקום. מתיאורה של הנאשמת על אופן תפעול הקולר האלקטרוני, מתיישב הדבר עם שימוש של הנאשמת בקולר בעת שהבחינה בנשיכה - או אם לא הבחינה בכלבים והשתמשה בקולר האלקטרוני כדי לקרוא להם אליה, וזאת בשונה מעדותה לפיה היו צמודים אליה כל העת.

ו. בנוגע לטענת הנאשמת כי נכחה במקום עם שלושת כלביה ובנה הפעוט שהיה אז כבן שנתיים, בעוד שהמתלון סיפר כי ראה את הנאשמת עם תינוק בידה ושני כלבים - לא ראיתי בכך אינדיקציה להעדר מהימנותו. נתתי אמון מלא בגרסת המתלון כי שני כלבים תקפו אותו, וככל שנכח במקום כלב שלישי ליד הנאשמת, או במקום אחר בפארק, בהחלט ייתכן כי המתלון לא הבחין בו היות שמטבע הדברים התרכז בשני הכלבים התוקפים.

44. מאחר שהתרשמתי בראש ובראשונה מאמינות המתלון, ומצאתי טעמים למהימנות גרסתו, אתן משקל מלא לעדותו ואאמץ אותה במלואה בקביעת הממצאים העובדתיים.

45. אשר לנאשמת, התרשמתי כי היא אשת מקצוע ידועה בתחומה, שעברה הכשרות עומק באילוף כלבים. אין ספק בליבי כי לא הייתה לנאשמת כל כוונה כי אירוע שכזה יתרחש, אלא ההיפך הגמור מכך. מקובלת עליי גרסתה כי היא טיילה בפארק בשטח מבודד יחסית, עם שלושת כלביה ובנה הפעוט. עם זאת, התקשיתי לקבל גרסתה בנוגע לשאלה שבמחלוקת, האם כלבה נשך את המתלונן, וזאת מכמה טעמים:

א. הנאשמת סתרה את עצמה בפרט משמעותי לבחינת המחלוקת, בשאלה האם נכחו בקרבת מקום כלבים נוספים שיכול שמי מהם נשך את המתלונן. בהודעתה במשטרה ת/9 מיום 3.11.19 אמרה בשר' 21: "[...] היו שם הרבה כלבים, מדובר בשטח פתוח ליד הפארק האקולוגי, יש הרבה כלבים שלא שייכים לאיש, כלבי בר, יש חוות סוסים ויש כלבים רבים, לא רק הכלבים שלי היום [צ"ל "היו" - א.א.] שם, אני לא ראיתי את הכלבים שלי נושכים אותו, אין סיכוי שהכלבים שלי ינשכו, הכלבים שלי נמצאים איתי בפנסיון כלבים והם לא נושכים". לעומת זאת בעדותה בבית המשפט אישרה כי לא היו כלבים נוספים בקרבת מקום (עמ' 21 שר' 15-20): "ש.ב. במרחק של 100 מטר מסביבך היו כלבים? ת. כן. ש.ב. באיזה מרחק לא היו כלבים? ת. ברדיוס שלנו. בערך 20-30 מטרים ברדיוס שלנו לא היו כלבים. ש.ב. כי רצית להתרחק מהכלבים. ת. כן, נכון."

ב. עוד סתרה את עצמה הנאשמת בהתייחס ליכולתה לשלוט בכל שלושת הכלבים שלה באמצעות שלט אחד. בעדותה הראשית אמרה כי ניתן לשלוט בו זמנית על שני כלבים (עמ' 16 שר' 14-15), בעוד שבהמשך אמרה כי ניתן לשלוט על שלושה כלבים (עמ' 24 שר' 29-30).

ג. התנהגות הנאשמת שהזדרזה ללכת מיד אחר האירוע; הכניסה את הכלבים אל הרכב; מסרה למתלונן מספר טלפון שגוי בתחילה; לא הזדהתה בפניו בשמה, אף שהמתלונן דרש זאת, כשטענה כי אין ברשותה תעודת זהות- היא התנהגות המטילה צל כבד על מהימנות גרסתה.

ד. זאת ועוד, תגובתה של הנאשמת באירוע אינה מתיישבת עם מי שטופלים נגדה אשמה חמורה, לא כל שכן בהיותה מאלפת כלבים מקצועית. לו כלביה היו צמודים אליה כל העת- אך טבעי שכאשר גבר זר וגבוה רץ לעברה, "צועק ומקלל" כדבריה, ומטיח בה דבר שקר נורא כי כלביה תקפו אותו וחבלו בו - כי תגיב בתדהמה, ובניסיון מיידי להעמידו על טעותו. תגובת הנאשמת והתנהגותה אומרים דרשני, הגם שנתנה לכך הסבר כי ביקשה לעזוב את המקום ללא דיחוי, הסבר שלא שכנעני בנסיבות העניין.

ה. ניסיונה של הנאשמת להשחיר את פניו של המתלונן באופן חסר כל בסיס, כדי ליתן הסבר מדוע האשים אותה, בטענתה כי "יש לו אג'נדה" ומטרתו לסחוט ממנה כסף, כשבפועל חלפו כשנתיים מאז האירוע והמתלונן לא הגיש כל תביעה אזרחית (קטנה או אחרת) נגדה (עמ' 22 שר' 16-20); לא פנה למשרד הבריאות ביוזמתו לצורך השמת הכלבים בהסגר; אין לו כל קשר וסכסוך עם הנאשמת וגם בעדותו נמנע מלדבר סרה אודותיה- גם הם אומרים דרשני בנוגע למהימנות המתלוננת.

ו. התייחסותה המזלזלת של הנאשמת לגבי פצע הנשיכה של המתלונן מטרידה ואינה מעוררת אמון בה. אומנם פצע

הנשיכה של המתלונן אינו חמור, אך אין להקל ראש באירוע במהלכו התנפלו על המתלונן שני כלבים, האחד נשך אותו והוא נאלץ להאבק בהם. ודאי שאין לזלזל בפצע הנשיכה שהוא לכל הדעות כואב, והמתלונן תיאר כי (עמ' 13 שר' 5): **"השיניים שלו היו נעוצות בי והוא נשך וזה היה קרע."**

דא עקא, כשנשאלה הנאשמת על הפצע של המתלונן ומדוע לא הציעה לו עזרה אמרה: **"הוא לא היה זקוק לעזרה. הוא רץ אלי, צעק, ראיתי את מצבו הפיסי. הוא דאג להיות עם הטלפון, להקליט, הוא היה בריא לחלוטין, זה שהיה לו פצע שהיה נראה כמו פצע שהבן שלי חוטף בגן לפעמים, זה לא משהו שהיה ראוי להתייחסות בכלל ובטח לא היה צריך עזרה."** (עמ' 24 שר' 3-1) (הדגשה שלי א.א.).

46. בנוגע לעדות עד ההגנה, מר תומר עובדיה. התרשמתי כי העד מעוניין לסייע לנאשמת, ואף אם אקבל את דבריו בבסיסם בנוגע לכלביה המאולפים של הנאשמת, התקשיתי להאמין לשלילתו המוחלטת של העד את אפשרות התנהגותם התוקפנית של כלביה של הנאשמת, לרבות במקרה שיחוש בסכנה כלפיהם או כלפיה. מה גם שהעד סתר את עצמו כשבתחילה אישר את שההיגיון והשכל הישר מלמדים, כי מדובר בבעל חיים שאין לצפות התנהגותו או לשלוט בו תמיד: **"כלב זה חיה מהטבע, מספיק שמישהו דרך על כלב, זה הגיוני, הוא יכול לנשך."** (עמ' 26 שר' 15) אלא שבהמשך אמר: **"יש כלב נשלט ויש כלב מגונן. זה שני דברים שונים. בכללי כן. ספציפית אליה לא. זה לא קשור לקולר. זה עניין של אחריות. היא אחראית ללהקה כך שכל דבר שיקרה הם יבואו אליה. הוא לא ינסה לגונן."** (עמ' 26 שר' 19-21). לפיכך לא אוכל לקבל את עדותו של העד כי כלביה של הנאשמת לא ינהגו בתוקפנות, גם לא בעת ש"ראש הלהקה" הנאשמת, או הם יחוש בסכנה.

47. אשר על כן, על בסיס עדות המתלונן אני קובעת כי הוא רץ בפארק, הבחין בנאשמת יחד עם כלביה שלא היו קשורים ברצועה, ושניים מהם שעטו לעברו ואחד נשך אותו. בעודו נאבק בכלבים כדי למנוע פגיעה נוספת בו, עצרו לפתע הכלבים וחזרו אל הנאשמת. אז הלכה הנאשמת עם בנה לכיוון הרכב והמתלונן הבחין כי היא מכניסה את הכלבים אל הרכב, התעקש כי תמסור לו את פרטיה, נאלץ להקליט את השיחה, לצלם את הרכב ואת הנאשמת, היות שחש שהיא מתחמקת.

דין והכרעה

הפרק המשפטי

48. בהיבט המשפטי תבחן השאלה האם מעשיה של הנאשמת מבססים עבירה פלילית בגין אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, כקבוע בסעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, שכותרתו "מעשי פזיזות ורשלנות", וזהו לשונו:

**"(א) העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:
[...]**

(6) אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו;"

בהתאם לפסיקה המנחה אבחן להלן האם הוכח, בנטל הנדרש בפלילים, כי הנאשמת **"התרשלה"** בשמירה על כלביה, והאם הייתה צפויה **"סכנה מסתברת"** מהם.

49. אי נקיטת צעדי זהירות בחיה היא **עבירה התנהגותית**, בשונה מעבירה תוצאתית, והיא אינה דורשת קיומו של "נזק". די במעשיו של בעל הכלב ובעצם יצירת הסיכון המנוי ברכיבי העבירה, בדרך מעשה או במחדל, כדי שתתגבש העבירה, בין אם הסיכון התממש וגרם לנזק מוחשי ובין אם לאו. בבחינת רכיבי העבירה יש לברר מהו מעשה או מחדל העולה לכדי **"רשלנות"** - ומהי הגדרתה של **"סכנה מסתברת"** הכרוכה בהחזקת החיה.

50. בע"פ 385/89 **אבנת נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(1), 1 (1991) (להלן: "פרשת אבנת" או "אבנת") דן בית המשפט העליון (כב' השופט ד' לוי) ביסודותיה של עבירת אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, בטרם נכנס לתוקפו תיקון 39 לחוק העונשין^[1], אשר הגדיר את החלק המקדמי של חוק העונשין, ובתוכו הוגדרה מהי **"רשלנות"** בסעיף 21(א), שזהו נוסחו:

"(א) רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות הענין, להיות מודע לאותו פרט, ובלבד -

(1) שלענין הפרטים הנותרים היתה לפחות רשלנות כאמור;

(2) שבעבירה שעם פרטיה נמנית תוצאה שנגרמה על ידי המעשה או סכנה העלולה להיגרם בשלו - העושה נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לגרימת הסכנה כאמור.

(ב) רשלנות יכול שתקבע כיסוד נפשי מספיק רק לעבירה שאיננה מסוג פשע."

51. הגדרת הרשלנות בסעיף 21(א) לחוק העונשין, שונה במבחינה מזו שנקבעה בפרשת אבנת, כאשר האחרונה מחמירה יותר בדרישותיה ביחס להגדרת הרשלנות "הרגילה" בחוק העונשין.

52. ודוק, אף שתיקון 39 לחוק העונשין נכנס לתוקפו שנים אחדות לאחר פסק הדין בפרשת אבנת, הרי שבניתוח העבירה דנן פוסעים בתי המשפט בדרך שהותוותה באבנת.

בנוגע ליישום כללי אבנת בעבירה דעסקין אל מול הדעה שסברה שיש לאמץ את הגדרת "הרשלנות" לאחר תיקון 39, ראו ע"פ (מחוזי חיפה) 55290-03-21 **שירום נ' מדינת ישראל** (9.6.2021); רע"פ 955/07 **שדלז נ' מדינת ישראל** (20.2.2007) (להלן: "עניין שדלז"), אל מול הדעות הנוגדות שסברו כי יש להחיל את הגדרת הרשלנות שבסעיף 21(א) לחוק העונשין: בע"פ (ת"א) 70453/05 **יעקובסון נ' מדינת ישראל** (18.2.2008) ובע"פ (חי') 1396/04 **אהרן נ' מדינת ישראל** (22.11.2004).

53. משאימץ בית המשפט העליון את פסק הדין בפרשת אבנת גם בפסיקה מאוחרת לתיקון 39 לחוק העונשין, למשל בעניין שדלז, בצדק עתרה ב"כ הנאשמת לבחינת מעשי הנאשמת על-פי הכללים שנקבעו שם.

54. ולענייננו, בפרשת אבנת נקבע כי בחינת הרשלנות שבסעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, כוללת דרישה לקיומה של **אחריות מושגית ואחריות קונקרטית**, שיתקיימו במצב בו הייתה **סכנה מסתברת** מאותה חיה אשר מעורבת במעשה, וכי בנסיבות האובייקטיביות של המקרה **לא נקט בעל הכלב אמצעי זהירות נאותים**.

55. בתוך כך בחן בית המשפט את סוגיית **דרגת הרשלנות** הנדרשת בעבירה דנן, וקבע כי מידת הרשלנות היא בין שתי דרגות: גבוהה מהאזרחית (שהיא דרגה נמוכה) ונמוכה מפקודת הכלבת 1934 (שהיא דרגה חמורה). דהיינו, כי נדרשת הוכחה ל"**רמת רשלנות ממוצעת**" הגבוהה מהדין האזרחי, כזו "**שרוב ציבור בעלי הכלבים יוכל לעמוד בה**".

56. עוד נקבע בפרשת אבנת (בסעיף 30) כי אחריות קונקרטית תתקיים כאשר: "[...] **אובייקטיבית הייתה סכנה מסתברת מאותה חיה ספציפית שהייתה מעורבת במעשה וכי בנסיבות האובייקטיביות של המקרה לא ננקטו אמצעי זהירות נאותים**". על מנת לבחון אם אכן הייתה "סכנה מסתברת" יש לבחון את החיה הספציפית, מזגה, גודלה או התנהגותה וכן יש לתת את הדעת למכלול נסיבות העניין.

57. לצד זאת נקבע, כי המבחן לגיבוש העבירה הוא **אובייקטיבי**, בהתאם לראיית "האדם הסביר". משמע, כי על מנת לקבוע האם מעשה או מחדל עולה כדי "אי נקיטת צעדי זהירות בחיה" יש לבחון **האם "בעליו הסביר של כלב" היה יכול לצפות היווצרותה של סכנה לאדם או גרימת חבלה לאדם מחיה שבחזקתו בנסיבות המקרה**. אז, ככל שלא ננקטו צעדי זהירות נאותים למניעת הסכנה המסתברת, יתקיימו יסודות העבירה.

מן הכלל אל הפרט

58. כאמור, לטענת הנאשמת, לא הייתה צפויה כל סכנה מהכלבים שלה בהיותם מאולפים ברמת משמעת גבוהה ובהיותם אזוקים בקולר אלקטרוני "ליתר ביטחון", ולכן יש לזכותה מהמיוחס לה. מסקנתי שונה.

59. אין חולק כי הנאשמת שהתה בפארק יחד עם שלושת כלביה כשהם משוחררים ללא רצועה, בניגוד לחובה שבדין הנוגעת לכל סוגי הכלבים, כעולה מסעיף 11(א) לחוק הסדרת הפיקוח על כלבים, התשס"ג-2002, הקובע כדלקמן:

"המחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו מתחומי חצרו (להלן: "החצרים") אלא אם כן הכלב מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה שאת אורכה וטיבה יקבע השר".

המתלונן סיפר בעדותו על שני כלבים שרצו לעברו ותקפו אותו, והאחד נשך. אף אם אניח, כי הנאשמת שהתה בפארק עם שני כלבים בלבד, מסקנתי בנוגע להתגבשות יסודות העבירה תיוותר בעינה.

60. כאמור, קבלתי את עדות הנאשמת, שנתמכה בעדות עד ההגנה, כי הכלבים שבבעלותה מאולפים ברמת משמעת גבוהה ונשלטים על ידה. ואולם בכך לא סגי, שכן רמת המשמעת והאילוף של הכלבים אינה שוללת סכנה מהם לציבור, ומצופה כי "בעל הכלב הסביר" יהיה מודע לכך היטב.

61. כלביה של הנאשמת ששוטטו בפארק באופן חופשי, אף אם בקרבה יחסית (אך לא בצמוד לה, כפי שטענה הנאשמת, ועובדה זו לא קיבלתי). אחד מהכלבים - הנושך, הוא כלב רועה מעורב גדול למדי (כפי שהתרשמתי מסרטון התדמית שהוצג לפניי בדיון). גם אם התנהגותם של הכלבים בעבר לא לימדה כי הם תוקפניים, ואף שהם מאולפים ברמה גבוהה, מדובר בבעלי חיים ולא ב"רובוטים מתוכנתים". ולכן האדם הסביר יצפה כי יגיבו לסכנה בתוקפנות, שכן זהו דחף חייתי-בסיסי.

62. מעדות המתלונן התרשמתי שהכלב התוקף והכלב הנוסף זיהו את המתלונן, שממדי גופו מרשימים, רץ לעברם, ובהחלט ייתכן שחשו בסכנה, כלפיהם או כלפי הנאשמת- "ראש הלהקה", ולכן הגיבו בתוקפנות.

63. זאת ועוד, פרט לאופיים ומזגם של הכלבים, על "בעל כלבים סביר", לעמוד על מכלול הנסיבות שעלולות ליצור סיכון, ומכאן חובת הזהירות המושגית והקונקרטית המבוססת בראש ובראשונה על החובה החקוקה לכבול כלב ברצועה בכל מקום במרחב הציבורי - ולא בכדי.

64. משאפשרה הנאשמת לשלושת כלביה (או שניים) לשוטט באופן חופשי בשטח פתוח בו משוטטים גם בעלי חיים אחרים, חלקם "כלבי בר" (כפי שהעידה); ילדים ומבוגרים (חלקם מתאמנים באימוני כושר וריצה) - הקימה הנאשמת במחדלה "סכנה מסתברת" מהכלבים כלפי הסביבה, בעת ש"בעל כלבים סביר" היה צופה אותה.

65. זאת ועוד, מדברי הנאשמת עולה כי היא הייתה מודעת לקיומה של סכנה, וזו הסיבה שאזקה את הכלבים בקולר אלקטרוני, וכך לדבריה (עמ' 19 שר' 15 ואילך): **"אני לוקחת אותם לגינות כלבים, אני נותנת להם בשטח לרוץ ולשחק בכדור. אם השטח לא מגודר אני שמה להם קולר אלקטרוני ליתר ביטחון... אמרתי שאני לא רוצה להיתקל במפגש של הכלבים שלי עם אותם כלבים. יחד עם זאת, השטח הזה הוא לא מגודר ואני רוצה שתהיה לי שליטה טוטלית בכלבים ולא משנה מה למרות שזה שווה ערך לזה שאני הולכת איתם עם רצועה ברחוב בעיר."**

66. טענתה החלופית של הנאשמת היא כי נקטה באמצעי זהירות סבירים, כמצופה מבעל כלבים סביר, היות שמדובר בכלביה המאולפים היטב, אשר היו אזוקים בקולר אלקטרוני.

לא אוכל לקבל גם טענה זו.

67. לא בכדי קיימת חובה חקוקה לפיה יש לכבול כלבים ברצועה. הנאשמת אישרה כי הקולר האלקטרוני נועד לאילוף ו"הכחדת התנהגות" לא רצויה, ועוד אישרה כי לא אחזה את השלט בידה, אלא נשאה אותו על צווארה.

לכן, גם לגרסת הנאשמת לא הייתה לה שליטה מיידית ומלאה על הכלבים. די אם הסיטה הנאשמת מבטה מהכלבים לשניות אחדות ולא הבחינה בהם מתרחקים; די אם השלט לא היה בידה ובזמן הזה החלו הכלבים לתקוף את המתלונן, ודי אם הכלבים התפזרו לכיוונים שונים - כדי לקבוע כי השימוש "היצירתי" שעשתה הנאשמת בקולר האלקטרוני, בשונה מייעודו המקורי, לא נתן את המענה לנקיטת אמצעי זהירות סבירים. ולמותר להדגיש כי הנאשמת בעצמה כינתה את האנשים המסתובבים בפארק עם כלבים ללא רצועה כ"רשלנים" (עמ' 18 שר' 5-8).

68. כשלכך מתווספת העובדה שהנאשמת השגיחה על ילדה הפעוט, שאך למד ללכת וניתן לשער כי מירב תשומת הלב הייתה נתונה לו, קרוב לוודאי שלא הבחינה כי התקיפה עומדת להתרחש, ויכול שגם במעשה התקיפה עצמו לא הבחינה, אלא בשלב מאוחר יותר אם בכלל (דבר המצביע בפני עצמו על רשלנותה הגבוהה), אז ייתכן שקראה לכלביה או הפעילה את הקולר האלקטרוני (הגם שהכחישה זאת), כך שהדבר מתיישב, כאמור, עם עזיבתם הפתאומית של הכלבים בעיצומה של תקיפת המתלונן.

סוף דבר

69. הנאשמת יצאה עם שלושת כלביה לפארק, הפרה חובה חקוקה בכך ששחררה אותם לשוטט באופן חופשי, ללא רצועה, ובכך גרמה לסכנה מסתברת מהם בשטח ציבורי פתוח המשמש עוברי אורח ובעל חיים. אחד הכלבים, גדול למדי, יחד עם כלב נוסף, שעט לעבר המתלונן ונשך אותו ברגלו.

70. יישום הסוגיות המשפטיות אל מול עובדות המקרה הובילני למסקנה, כי הנאשמת ביצעה את העבירה המיוחסת לה משום שלא נקטה אמצעי זהירות סבירים למניעת הסיכון מהכלבים, ולא זו בלבד שיצרה סיכון במחדלה הממשי, אלא שכלבה נשך את המתלונן וגרם לו לחבלה שאין להקל בה ראש.

אשר על כן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, ג' אב תשפ"א, 12 יולי 2021, במעמד הצדדים.

[1] חוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק כללי), התשנ"ד - 1994, ס"ח התשנ"ד, 384.